

»ADVENT JE POT SRCA«

Dobro se še spominjam. Bila sem stara 10 let in bilo je sredi adventa. V mestu je vladala običajna predbožična gneča. Trgovine so imele okna okrašena v božičnem duhu in povsod je bilo nekoliko vznemirljivo. Tudi jaz sem bila vznemirjena in komaj čakala Božič. Vsak dan sem sedela pred adventnim koledarjem in se borila s skušnjavo, da na njem ne bi odprla samo predalčka za ta dan, ampak morda tudi predalček za naslednji dan ali pa kar vse. Dobro in natančno se še spominjam tega adventnega koledarja. Naredila ga je moja mama iz zlepljenih škatlic za vžigalice. Bile so vseh možnih barv in napolnila jih je z drobnimi presenečenji. Včasih je bila v predalčku samo zgodba na zvitem papirju, katero nam je zvečer prebrala babica. Otroci smo sedeli na klopi pred kaminom in gledali veselo plapolanje ognja. Oboževala sem te večere, ki so mi krajšali čakanje na težko pričakovani Božič.

Nekega dne, ko sem se ravno vrnila iz šole, me je premamilo. Zaprtih je bilo še natanko osem predalčkov. Čakanja mi je bilo nenadoma dovolj in v hipu so bili odprti vsi predalčki. Moja radovednost je bila hitro potešena, vendar me je obšel čuden občutek. Zaslišala sem prihajajoče korake. Hitro sem poiskala šolsko torbo, ki sem jo pred nekaj minutami vrgla v kot in se pretvarjala, da v njej iščem zvezek. Babica, ki je ravno vstopila skozi vrata, je takoj prepoznala mojo narejeno držo. Njen pogled je šel preko opustošenega adventnega koledarja in se ustavil na meni, ki nisem vedela, kam naj pogledam. Mirno je odložila pladenj z dišečimi sveže pečenimi cimetovimi zvezdicami, ki jih je ravno vzela iz peči in so s svojim vonjem napolnile sobo. Počasi je šla v kot sobe, kjer je na okenski polici poleg velike stare hrastove omare, stal naš adventni venec s koledarjem.

Previdno je poleg pladnja s cimetovimi zvezdicami, na mizo položila venec s koledarjem. Iz žepa predpasnika je izbrskala zavojček vžigalic in s tresočo roko prižgala tri debele rdeče sveče. Nenadoma se je vse umirilo tudi v mojem srcu in z žalostnim pogledom sem gledala izropani adventni koledar. *»Oh, babica, zakaj moramo vsako leto tako dolgo čakati, na praznovanje Božiča? Sploh ne bi potrebovali adventnega koledarja, če ne bi bilo treba vedno tako dolgo čakati, da končno pride Božič.«* Mirno se je usedla v kot in mi pomignila, da prisedem na klop. Ob svetlobi sveč se je zamislila in začela pripovedovati: *»Veš, vse to ima svoj smisel. Adventni čas lahko primerjamo s potjo. Ta pot traja tako dolgo, dokler ne gorijo vse sveče na adventnem venčku in dokler niso odprti vsi predalčki adventnega koledarja.«*

Ob teh besedah mi je rekla z nasmehom: »V adventnem času se pripravi vse stvari, dokler končno ne pride veliki dan, Božič. To sodi zraven. Toda Advent je še veliko več, kot to. Advent je čas priprave tukaj notri.« Pri tem je s prstom pokazala na svoje srce. »Advent je pot srca. Ko na Božič stojimo pred jaslicami, je najlepše darilo za Jezusa, če mu odpremo svoje srce, vendar večina ljudi na to pozabi. Poskrbimo za vse mogoče stvari, vendar pozabimo, da je adventni čas pravzaprav namenjen temu, da pripravimo svoje srce, da ga lahko na Božič podarimo Jezusu. Razumeš zdaj, zakaj ne moremo kar takoj praznovati Božiča?« Pokimala sem. »Da in naše srce potrebuje nekaj časa, da se umiri, da spozna, kaj je pri Božiču najpomembnejše.« Nato mi je povedala, da je najlepše darilo, ki ga na Božič ali kadarkoli ljudje prejmemo, Jezus, ki je zaradi nas postal človek.

Darila, ki si jih ob Božiču podarjamo, naj nas vedno spominjajo na to Veliko darilo. »Babica,« sem rekla, »potem sem vesela, da še ni Božič. Mislim, da moje srce potrebuje še nekaj časa.« Potem sem imela še eno vprašanje. »Babica, kako naj hodim po poti Adventa, da na koncu pridem k Jezusu v jaslicah in kako naj ohranim tako lepo srce, da ga bom lahko podarila Jezusu?« »Pomisli,« je rekla babica, »si že kdaj sledila sledem v snegu?« Seveda sem. Na poti iz šole, smo se zabavali na način, da smo v svežem snegu, z veliko težavo stopali v stopinje odraslih. Tedaj je babica prekinila moje misli in nadaljevala. »Sledi nas pripeljejo do cilja. Ko vidim sled, vem, kako velika je oseba, ki je pustila te sledi. Tudi na naši adventni poti so ljudje, ki so pustili sledi in nas varno vodijo do Jezusa. Vsaka sled teh ljudi, ki gredo po poti k Jezusu, nas varno pripelje do jaslic. Če stopimo v njihove stopinje, gremo v pravo smer, gremo proti Božiču. To je kakor, da bi nam katera od teh oseb, položila v roke luč, s pomočjo katere postane svetlejša tudi naše srce.«

Tistih trenutkov, ki sem jih preživela z babico sedeč na klopi, v kotu pri kaminu in pred adventnim venčkom s koledarjem ter pred pladnjem s cimetovimi zvezdicami, ne bom nikoli pozabila. Od takrat vem, da ima adventno čakanje na Božič, globok smisel.

Dragi slovenska Schönstattška družina, potrpežljivo čakanje na Božič se vedno obrestuje, ker je to pot priprave srca. V zgodbi piše: »Ko na Božič stojimo pred jaslicami, je najlepše darilo za Jezusa, če mu odpremo svoje srce, vendar večina ljudi na to pozabi.« Zares, pripraviti srce za Jezusa, je naša najpomembnejša naloga v Adventu. Tako se Jezus v nas lahko ponovno rodi.

Pater Kentenich je nekoč molil naslednjo molitev: »Mati, daj mi svoje Dete. Ne vzemi si za zibel hladnega, pustega hleva, vzemi si moje srce. Moje srce je vsaj nekoliko okrašeno in hrepeni po Tvojem Otroku. Moje srce naj bo Njegova zibelka.« p. Jožef Kentenich

Vsem želim blagoslovljen Božič! V Sveti noči, bom tu v Schönstattu molila za vse Vas.

S toplimi božičnimi pozdravi, Vaša sestra M. Ramona

sestra M. Ramona